

רע"פ 558/17 - דניאל בן עמי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 558/17

לפני: המבקש:
כבוד השופט ס' ג'ובראן
דניאל בן עמי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 6.12.2016 בעפ"ג 16-05-24464 שניתן על ידי כבוד השופטים: י' נעם - סג"נ, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם; ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד מיכאל עירוני

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (סגן הנשיא י' נועם והשופטים ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם) בעפ"ג 16-05-24464 מיום 6.12.2016, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (השופט ש' הרבסט) בת"פ 12-04-29178 ובת"פ 14-06-37214 מיום 12.4.2016.

2. המבקש הורשע על בסיס הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק; ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, המבקש תקף באמצעות חפץ קשיח את המתלונן, על רקע יכוח שנוצר בינו לבין אחיו הקטין של המבקש, וכן תקף את אביו ושכנו של המתלונן, שנחלצו לעזרתו. לאחר ששמע את טיעוני הצדדים ולאחר שבחן את תסקירי שירות המבחן שהונחו בפניו, בית משפט השלום השית על המבקש, בין היתר,

עמוד 1

שמונה חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו; ושישה חודשי מאסר על תנאי ככל שיעבור כל עבירת רכוש או אלימות תוך שלשו שנים מיום שחרורו מהמאסר.

3. בערעורו לבית המשפט המחוזי, המבקש עתר כי עונשו יומר בעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות. לטענת המבקש, בית משפט השלום לא נתן דעתו להשפעה ההרסנית של עונש המאסר עליו; כי לא ניתן המשקל הראוי לשיקולי שיקום; וכי המבקש כיום מנהל אורח חיים נורמטיבי, וצפוי להישלח למאסר אך משום שלא מצא שפה משותפת עם קצין המבחן. בית המשפט המחוזי דחה את טענות המבקש בקבעו כי אין מקום להתערב בגזר דינו של בית משפט השלום. נמצא כי מעיון בכתבי האיטום ובתיקו הפליליים של המבקש עולה כי מדובר באדם שאינו נרתע ממעשי אלימות. על כן, ובהתחשב בכישלון ניסיונות הטיפול במבקש, ועל אף השינויים שחלו בחייו - בית המשפט המחוזי קבע כי העונש שנגזר עליו הוא הולם ואינו מצדיק התערבות.

4. בבקשה שלפניי, המבקש חוזר על טיעונו כפי שהובאו בפני בית המשפט המחוזי וגורס כי לא ניתן להם משקל ראוי בפסק הדין. המבקש מוסיף וגורס כי חרף ההליך הפלילי הוא שינה את אורח חייו וכיום הוא בעל משפחה ועובד לפרנסתם. לטענתו, השמתו מאחורי סורג ובריח בשלב זה תוביל לחשיפתו לדפוס התנהגות עבריינים ותפגע במאמציו לנהל אורח חיים נורמטיבי. על כן, המבקש עותר כי עונשו יומר בעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

5. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלא אם הבקשה מעוררת סוגייה עקרונית, בעלת חשיבות משפטית או ציבורית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)); או מעלה של שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). הבקשה שלפניי אינה עונה על תנאים אלה, אלא כל עניינה הוא נסיבותיו הפרטניות של המבקש. יתרה מזאת, הלכה היא שטענות בדבר חומרת העונש לרוב לא מקימות עילה לדיון בגלגול שלישי, אלא אם תוכח חריגה משמעותית ממתחם הענישה (רע"פ 10157/16 משעלי נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 (3.1.2017); רע"פ 1076/16 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (11.2.2016)). בעניינינו, הן בית משפט השלום והן בית המשפט המחוזי התייחסו למרבית הטענות שמעלה המבקש לפניי, לרבות הטענות בדבר שיקולי השיקום ובדבר השלכות המאסר עליו, ולא מצאו כי יש בטענות אלו כדי לגבור על השיקולים לחומרה בעניינו (ראו והשוו: רע"פ 9440/16 דרי נ' מדינת ישראל (12.12.2016)). בהקשר זה, יוזכר כי כל ניסיונות מצד שירות המבחן להעניק למבקש את הטיפול לו הוא זקוק נכשלו נוכח העדר שיתוף פעולה מצידו. על כן, לא ראיתי לנכון לשנות מעונשו של המבקש.

6. סוף דבר, הבקשה נדחית. משכך, ממילא הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר מתייתרת.

ניתנה היום, כ' בטבת התשע"ז (18.1.2017).

שׁוֹפֵט
